

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τμήμα μείζονος συνθέσεως)

της 14ης Μαΐου 2025*

«Πρόσβαση στα έγγραφα – Κανονισμός (ΕΚ) 1049/2001 – Έγγραφα σχετικά με τα γραπτά μηνύματα που ανταλλάχθηκαν μεταξύ της Προέδρου της Επιτροπής και του διευθύνοντος συμβούλου της φαρμακευτικής εταιρίας Pfizer – Άρνηση παροχής πρόσβασης – Τεκμήριο αλήθειας της δήλωσης περί μη κατοχής εγγράφων – Έλλειψη πειστικών εξηγήσεων βάσει των οποίων να είναι δυνατόν να προσδιορισθούν οι λόγοι για τη μη ύπαρξη ή τη μη κατοχή – Διατήρηση των εγγράφων – Αρχή της χρηστής διοίκησης»

Στην υπόθεση T-36/23,

Ματίνα Στεβή, κάτοικος Βρυξελλών (Βέλγιο),

The New York Times Company, με έδρα τη Νέα Υόρκη, Νέα Υόρκη (Ηνωμένες Πολιτείες),

εκπροσωπούμενες από την B. Kloostra και τον P.-J. Schüller, δικηγόρους,

προσφεύγουσες,

κατά

Ευρωπαϊκής Επιτροπής, εκπροσωπούμενης από τους P. Stancanelli, A. Spina και M. Burón Pérez,

καθής,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τμήμα μείζονος συνθέσεως),

συγκείμενο από τους M. van der Woude, Πρόεδρο, Σ. Παπασάββα, R. da Silva Passos, J. Sventningsen, L. Truchot, R. Mastroianni, H. Kanninen, J. Schwarcz, P. Nihoul, J. Martín y Pérez de Nanclares, G. Hesse, M. Sampol Pucurull (εισηγητή), M. Stancu, I. Nömm και K. Kecsmár, δικαστές,

γραμματέας: A. Μαργέλης, διοικητικός υπάλληλος,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία, ιδίως δε το μέτρο οργανώσεως της διαδικασίας της 11ης Σεπτεμβρίου 2024 και τις απαντήσεις των διαδίκων που κατατέθηκαν στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 4 και στις 7 Οκτωβρίου 2024,

κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 15ης Νοεμβρίου 2024,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Με την προσφυγή που άσκησαν δυνάμει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, οι προσφεύγουσες, Ματίνα Στεβή και The New York Times Company, ζητούν την ακύρωση της απόφασης C(2022) 8371 final της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, της 15ης Νοεμβρίου 2022, η οποία εκδόθηκε βάσει του άρθρου 4 των διατάξεων περί εφαρμογής του κανονισμού (ΕΚ) 1049/2001 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 30ής Μαΐου 2001, για την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, του Συμβουλίου και της Επιτροπής (ΕΕ 2001, L 145, σ. 43), σχετικά με αίτηση πρόσβασης στο σύνολο των γραπτών μηνυμάτων που ανταλλάχθηκαν μεταξύ της Προέδρου της Επιτροπής και του διευθύνοντος συμβούλου της φαρμακευτικής εταιρίας Pfizer, μεταξύ της 1ης Ιανουαρίου 2021 και της 11ης Μαΐου 2022 (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση).

Ιστορικό της διαφοράς

- 2 Με μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου της 11ης Μαΐου 2022, η Μ. Στεβή, δημοσιογράφος η οποία εργάζεται για την ημερήσια εφημερίδα *The New York Times*, ζήτησε από την Επιτροπή, βάσει του κανονισμού 1049/2001, πρόσβαση στο σύνολο των γραπτών μηνυμάτων που ανταλλάχθηκαν μεταξύ της Προέδρου της Επιτροπής και του διευθύνοντος συμβούλου της φαρμακευτικής εταιρίας Pfizer μεταξύ 1ης Ιανουαρίου 2021 και 11ης Μαΐου 2022. Η αίτηση αυτή πρωτοκολλήθηκε στις 12 Μαΐου 2022 με στοιχεία αναφοράς GESTDEM 2022/2678 (στο εξής: αρχική αίτηση).
- 3 Στις 28 Ιουνίου 2022, μη έχοντας λάβει απάντηση από την Επιτροπή εντός της προθεσμίας που προβλέπεται στο άρθρο 7, παράγραφος 1, του κανονισμού 1049/2001, η εκπρόσωπος των προσφευγουσών υπέβαλε, βάσει του άρθρου 7, παράγραφος 4, του εν λόγω κανονισμού, «εξ ονόματος της Ματίνας Στεβή, ενεργούσας για λογαριασμό της The New York Times [Company]», μια πρώτη επιβεβαιωτική αίτηση πρόσβασης στα έγγραφα.
- 4 Με έγγραφο της 20ής Ιουλίου 2022, απευθυνόμενο στη Μ. Στεβή, η Επιτροπή απάντησε στην αρχική αίτηση επισημαίνοντας ότι, δεδομένου ότι δεν είχε στην κατοχή της έγγραφα τα οποία να αντιστοιχούν στα περιγραφόμενα στην εν λόγω αίτηση, δεν ήταν σε θέση να την κάνει δεκτή.
- 5 Με έγγραφο της 9ης Αυγούστου 2022, η εκπρόσωπος των προσφευγουσών υπέβαλε, βάσει του άρθρου 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 1049/2001, «εξ ονόματος της [Μ.] Στεβή, ενεργούσας για λογαριασμό της The New York Times [Company]», δεύτερη επιβεβαιωτική αίτηση πρόσβασης στα έγγραφα (στο εξής: επιβεβαιωτική αίτηση), η οποία πρωτοκολλήθηκε από την Επιτροπή την ίδια ημερομηνία.
- 6 Με μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου της 31ης Αυγούστου 2022, η Επιτροπή ενημέρωσε τη Μ. Στεβή ότι η επιβεβαιωτική αίτηση ήταν ακόμη υπό εξέταση και ότι, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 8, παράγραφος 2, του κανονισμού 1049/2001, ήταν αναγκαίο να παραταθεί η προθεσμία εξέτασής της κατά δεκαπέντε εργάσιμες ημέρες, δηλαδή έως τις 21 Σεπτεμβρίου 2022.
- 7 Με μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου της 21ης Σεπτεμβρίου 2022, η Επιτροπή ενημέρωσε τη Μ. Στεβή ότι η αξιολόγηση της επιβεβαιωτικής αίτησης είχε ολοκληρωθεί, αλλά ότι το σχέδιο απόφασής της δεν είχε ακόμη εγκριθεί από τη νομική της υπηρεσία, διαβεβαιώνοντάς την συγχρόνως ότι θα της απέστειλε απάντηση το συντομότερο δυνατόν.

- 8 Στις 16 Νοεμβρίου 2022, η Επιτροπή διαβίβασε στη Μ. Στεβή την προσβαλλόμενη απόφαση, με την οποία της επισήμανε ότι, δεδομένου ότι δεν είχε στην κατοχή της κανένα έγγραφο που να αντιστοιχεί στα περιγραφόμενα στην αρχική αίτηση, δεν ήταν σε θέση να την κάνει δεκτή.

Αιτήματα των διαδίκων

- 9 Οι προσφεύγουσες ζητούν από το Γενικό Δικαστήριο:
- να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση,
 - να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.
- 10 Η Επιτροπή ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:
- να απορρίψει την προσφυγή,
 - να καταδικάσει τις προσφεύγουσες στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

Επί του παραδεκτού

Επί της ενεργητικής νομιμοποίησης της The New York Times Company

- 11 Με το υπόμνημα αντικρούσεως, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η The New York Times Company δεν νομιμοποιείται ενεργητικώς. Επ' αυτού, επισημαίνει ότι η αρχική αίτηση υποβλήθηκε αποκλειστικά από τη Μ. Στεβή και ότι οι μεταγενέστερες επιβεβαιωτικές αιτήσεις υποβλήθηκαν από την Bondine Kloostra, η οποία δήλωσε ότι εκπροσωπούσε τη «[Μ.] Στεβή, ενεργούσα για λογαριασμό της The New York Times [Company]». Επιπλέον, η Επιτροπή αναφέρει ότι η Μ. Στεβή είναι η μοναδική αποδέκτρια της προσβαλλόμενης απόφασης.
- 12 Πρέπει να επισημανθεί ότι η προσφυγή είναι παραδεκτή κατά το μέρος που ασκήθηκε από τη Μ. Στεβή, πράγμα το οποίο δεν αμφισβητεί άλλωστε η Επιτροπή. Κατά πάγια νομολογία, όμως, όταν πρόκειται για μία και μόνη προσφυγή, εφόσον ένας από τους προσφεύγοντες νομιμοποιείται ενεργητικώς να την ασκήσει, δεν απαιτείται να εξετάζεται η νομιμοποίηση των λοιπών προσφευγόντων (πρβλ. αποφάσεις της 9ης Ιουνίου 2011, Comitato «Venezia vuole vivere» κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-71/09 P, C-73/09 P και C-76/09 P, EU:C:2011:368, σκέψη 37, και της 11ης Δεκεμβρίου 2013, Cisco Systems και Messagenet κατά Επιτροπής, T-79/12, EU:T:2013:635, σκέψη 40).
- 13 Συνεπώς, δεδομένου ότι η Μ. Στεβή νομιμοποιείται ενεργητικώς να προσφύγει κατά της προσβαλλόμενης απόφασης, η υπό κρίση προσφυγή πρέπει να κριθεί παραδεκτή, χωρίς να χρειάζεται να εξεταστεί η ενεργητική νομιμοποίηση της The New York Times Company.

Επί του παραδεκτού των αποδεικτικών στοιχείων που προσκόμισαν οι προσφεύγουσες για πρώτη φορά ως παράρτημα στο υπόμνημα απαντήσεως

- 14 Το υπόμνημα απαντήσεως που κατέθεσαν οι προσφεύγουσες περιλαμβάνει σε παράρτημα, υπό τους αριθμούς R.1 και R.2, το απομαγνητοφωνημένο υλικό των συνεντεύξεων τις οποίες η Μ. Στεβή πραγματοποίησε χωριστά με την Πρόεδρο της Επιτροπής και με τον διευθύνοντα σύμβουλο της φαρμακευτικής εταιρίας Pfizer στις 25 Απριλίου 2021 (στο εξής: απομαγνητοφωνημένο υλικό των συνεντεύξεων).
- 15 Με το υπόμνημα ανταπάντησεως, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι οι προσφεύγουσες δεν δικαιολογούν την καθυστέρηση στην προσκόμιση του απομαγνητοφωνημένου υλικού των συνεντεύξεων, όπως απαιτεί το άρθρο 85, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, με αποτέλεσμα το υλικό αυτό να είναι απαράδεκτο. Η Επιτροπή διευκρινίζει ότι τα εν λόγω αποδεικτικά στοιχεία υφίσταντο ήδη κατά την ημερομηνία κατάθεσης του δικογράφου της προσφυγής και θα μπορούσαν, ως εκ τούτου, να έχουν προσκομιστεί χωρίς δυσκολία ως παράρτημα στο δικόγραφο αυτό.
- 16 Κατά το άρθρο 85, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, τα αποδεικτικά στοιχεία προσκομίζονται και τα αποδεικτικά μέσα προτείνονται στο πλαίσιο της πρώτης ανταλλαγής υπομνημάτων. Σύμφωνα με το άρθρο 85, παράγραφος 2, του ίδιου Κανονισμού, προς υποστήριξη της επιχειρηματολογίας τους, οι κύριοι διάδικοι μπορούν να προσκομίσουν αποδεικτικά στοιχεία ή να προτείνουν αποδεικτικά μέσα και με τα υπομνήματα απαντήσεως και ανταπάντησεως, εφόσον δικαιολογήσουν την καθυστέρηση αυτή.
- 17 Πρέπει να σημειωθεί ότι η Μ. Στεβή διεξήγαγε συνέντευξη με την Πρόεδρο της Επιτροπής και με τον διευθύνοντα σύμβουλο της φαρμακευτικής εταιρίας Pfizer στις 25 Απριλίου 2021, δηλαδή δύο σχεδόν έτη πριν από την ημερομηνία κατά την οποία οι προσφεύγουσες άσκησαν την υπό κρίση προσφυγή. Επομένως, οι προσφεύγουσες θα μπορούσαν να έχουν απομαγνητοφωνήσει τις εν λόγω συνεντεύξεις και να έχουν προσκομίσει το απομαγνητοφωνημένο υλικό τους ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου ήδη κατά το στάδιο κατάθεσης του δικογράφου της προσφυγής.
- 18 Συνεπώς, πρέπει να εξεταστεί αν, εν προκειμένω, η καθυστέρηση στην προσκόμιση του απομαγνητοφωνημένου υλικού των συνεντεύξεων ήταν δικαιολογημένη, σύμφωνα με το άρθρο 85, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας.
- 19 Ως προς το ζήτημα αυτό, οι προσφεύγουσες τονίζουν στην υποσημείωση 2 της σελίδας 3 του υπομνήματος απαντήσεως ότι στο δικόγραφο της προσφυγής αποδίδονται εκ παραδρομής στην Πρόεδρο της Επιτροπής δηλώσεις του διευθύνοντος συμβούλου της φαρμακευτικής εταιρίας Pfizer και ότι, προκειμένου να αποφευχθεί οποιαδήποτε σύγχυση, το απομαγνητοφωνημένο υλικό των συνεντεύξεων προσκομίζεται στο Γενικό Δικαστήριο ως παράρτημα στο υπόμνημα απαντήσεως. Επιπλέον, απαντώντας σε γραπτή ερώτηση του Γενικού Δικαστηρίου στο πλαίσιο μέτρου οργάνωσης της διαδικασίας, οι προσφεύγουσες προβάλλουν ότι, μολονότι, βεβαίως, είχαν στην κατοχή τους το μαγνητοφωνημένο υλικό των συνεντεύξεων κατά την ημερομηνία κατάθεσης του δικογράφου της προσφυγής, εντούτοις απομαγνητοφώνησαν τις εν λόγω συνεντεύξεις μόλις κατά τον χρόνο κατάθεσης του υπομνήματος απαντήσεως προκειμένου να άρουν οποιαδήποτε ασάφεια ως προς την ταυτότητα του προσώπου που προέβη στις επίμαχες δηλώσεις.

- 20 Με βάση τα ανωτέρω, υπό τις περιστάσεις της υπό κρίση υπόθεσης, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η καθυστερημένη προσκόμιση του απομαγνητοφωνημένου υλικού των συνεντεύξεων σε παράρτημα του υπομνήματος απαντήσεως είναι δικαιολογημένη και, ως εκ τούτου, τα αποδεικτικά αυτά στοιχεία πρέπει να κριθούν παραδεκτά κατά την έννοια του άρθρου 85, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας.

Επί της ουσίας

- 21 Προς στήριξη της προσφυγής τους, οι προσφεύγουσες προβάλλουν τρεις λόγους ακυρώσεως, εκ των οποίων ο πρώτος αφορά παράβαση του άρθρου 3, στοιχείο α', του κανονισμού 1049/2001, καθώς και του άρθρου 11 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: Χάρτης), ο δεύτερος παράβαση του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 1049/2001, και ο τρίτος παραβίαση της αρχής της χρηστής διοίκησης.
- 22 Το Γενικό Δικαστήριο εκτιμά ότι πρέπει να εξεταστεί αρχικά ο τρίτος λόγος ακυρώσεως.
- 23 Στο πλαίσιο του τρίτου λόγου ακυρώσεως, οι προσφεύγουσες αμφισβητούν, κατ' ουσίαν, τη νομιμότητα της άρνησης της Επιτροπής να γνωστοποιήσει τα ζητηθέντα έγγραφα.
- 24 Προς στήριξη του λόγου αυτού, οι προσφεύγουσες προσάπτουν στην Επιτροπή ότι παραβίασε την αρχή της χρηστής διοίκησης καθόσον, προκειμένου να απορρίψει την αίτησή τους για πρόσβαση στα έγγραφα, περιορίστηκε στο να επικαλεστεί τη μη ύπαρξη των ζητηθέντων εγγράφων χωρίς να παράσχει καμία εξήγηση από την οποία να προκύπτει ο λόγος για τον οποίο δεν κατέστη δυνατή η ανεύρεση των ζητηθέντων εγγράφων. Επ' αυτού, οι προσφεύγουσες επισημαίνουν ότι απλώς και μόνον το γεγονός ότι η Επιτροπή αρνήθηκε, στην προσβαλλόμενη απόφαση, την ύπαρξη των ζητηθέντων εγγράφων δεν αρκεί.
- 25 Πιο συγκεκριμένα, οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι το άρθρο που δημοσιεύθηκε στην εφημερίδα *The New York Times* στις 28 Απριλίου 2021 καθώς και οι συνεντεύξεις της Μ. Στεβή με την Πρόεδρο της Επιτροπής και τον διευθύνοντα σύμβουλο της φαρμακευτικής εταιρίας Pfizer αποδεικνύουν ότι πράγματι υπάρχουν τα ζητηθέντα έγγραφα. Επομένως, εφόσον ανατρέπεται το τεκμήριο αλήθειας της δήλωσης της Επιτροπής ότι δεν έχει στην κατοχή της τα ζητηθέντα έγγραφα, η Επιτροπή οφείλει να αποδείξει τη μη ύπαρξη ή τη μη κατοχή των εγγράφων αυτών παρέχοντας πειστικές εξηγήσεις βάσει των οποίων να είναι δυνατόν να προσδιορισθούν οι λόγοι για τη μη ύπαρξη ή τη μη κατοχή των εγγράφων.
- 26 Κατά τις προσφεύγουσες όμως, από τη δήλωση, στην προσβαλλόμενη απόφαση, ότι πραγματοποιήθηκαν «νέες ενδελεχείς αναζητήσεις» για τα ζητηθέντα έγγραφα ουδόλως προκύπτει αν οι αναζητήσεις αυτές αφορούσαν αποκλειστικώς έγγραφα καταχωρισμένα στο σύστημα διαχείρισης των αρχείων της Επιτροπής ή αν περιλάμβαναν επίσης αναζήτηση για έγγραφα μη καταχωρισμένα στο εν λόγω σύστημα διαχείρισης. Εξάλλου, η προσβαλλόμενη απόφαση παραμένει ασαφής ως προς το ποιοι χώροι αποθήκευσης εξετάστηκαν, δεν αναφέρει αν έγινε αναζήτηση στο ή στα κινητά τηλέφωνα της Προέδρου της Επιτροπής, ούτε αναφέρει τους λόγους για τους οποίους δεν βρέθηκαν τα ζητηθέντα γραπτά μηνύματα.
- 27 Η Επιτροπή αντικρούει τα επιχειρήματα των προσφευγουσών.
- 28 Προκαταρκτικώς, η Επιτροπή επισημαίνει, με το υπόμνημα ανταπαντήσεως, ότι η επιχειρηματολογία των προσφευγουσών κατά την οποία το τεκμήριο αλήθειας της δήλωσής της περί μη κατοχής των ζητηθέντων εγγράφων ανατράπηκε και κατά την οποία, ως εκ τούτου, η

Επιτροπή οφείλει να παράσχει πειστικές εξηγήσεις που να αποδεικνύουν τη μη ύπαρξη ή τη μη κατοχή των εγγράφων αυτών προβλήθηκε για πρώτη φορά με το υπόμνημα απαντήσεως. Επομένως, κατά την Επιτροπή, πρόκειται για νέο ισχυρισμό, του οποίου η καθυστερημένη προβολή απαγορεύεται από το άρθρο 84 του Κανονισμού Διαδικασίας.

29. Εν πάση περιπτώσει, ακόμη και αν υποθεθεί ότι ο νέος αυτός ισχυρισμός είναι παραδεκτός, η Επιτροπή φρονεί, κατ' ουσίαν, ότι οι προσφεύγουσες δεν προέβαλαν κανένα στοιχείο ικανό να κλονίσει το τεκμήριο αλήθειας της δήλωσής της κατά την οποία δεν έχει στην κατοχή της τα ζητηθέντα έγγραφα. Η Επιτροπή τονίζει, επ' αυτού, ότι υπάρχει μία μόνον αναφορά σε ανταλλαγή μηνυμάτων μεταξύ της Προέδρου της και του διευθύνοντος συμβούλου της φαρμακευτικής εταιρίας Pfizer, η οποία περιλαμβάνεται στη σελίδα 15 του εγγράφου που προσκόμισαν οι προσφεύγουσες με το παράρτημα R.2 του υπομνήματος απαντήσεως, στο πλαίσιο δήλωσης η οποία αποδίδεται στον εν λόγω διευθύνοντα σύμβουλο. Εξάλλου, κατά την Επιτροπή, από αυτή τη δήλωση μόνον προκύπτει ότι τα γραπτά μηνύματα που ανταλλάχθηκαν μεταξύ της Προέδρου της και του διευθύνοντος συμβούλου της φαρμακευτικής εταιρίας Pfizer διαδραμάτισαν απλώς δευτερεύοντα ρόλο στις συζητήσεις που πραγματοποιήθηκαν μεταξύ τους.
30. Επιπλέον, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι, ακόμη και αν υποθεθεί ότι η δήλωση του διευθύνοντος συμβούλου της φαρμακευτικής εταιρίας Pfizer αρκεί για να ανατρέψει το τεκμήριο αλήθειας της δήλωσης ότι δεν έχει στην κατοχή της τα ζητηθέντα έγγραφα, η ίδια εξακολουθεί να έχει τη δυνατότητα να παράσχει πειστικές εξηγήσεις που να επιβεβαιώνουν τους ισχυρισμούς της. Συναφώς, ισχυρίζεται ότι με την προσβαλλόμενη απόφαση παρέχονται οι εν λόγω εξηγήσεις καθώς επισημαίνεται, αφενός, ότι πραγματοποιήθηκαν νέες ενδελεχείς αναζητήσεις, οι οποίες όμως δυστυχώς απέβησαν άκαρπες, και, αφετέρου, ότι τα γραπτά μηνύματα θα είχαν καταχωριστεί, και επομένως θα είχαν εντοπιστεί, εάν περιείχαν σημαντικές πληροφορίες οι οποίες δεν ήταν σύντομης διάρκειας ή εάν οι περιεχόμενες σε αυτά πληροφορίες συνεπάγονταν ενέργειες ή παρακολούθηση από την Επιτροπή ή από μία από τις υπηρεσίες της.

Επί της ενστάσεως απαραδέκτου που προέβαλε η Επιτροπή

31. Κατά το άρθρο 84, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, η προβολή νέων ισχυρισμών κατά τη διάρκεια της δίκης απαγορεύεται, εκτός αν αυτοί στηρίζονται σε νομικά και πραγματικά στοιχεία που ανέκυψαν κατά τη διαδικασία. Ωστόσο, ισχυρισμός ή επιχείρημα που αποτελεί ανάπτυξη ισχυρισμού προβληθέντος προηγουμένως, άμεσα ή έμμεσα, με το εισαγωγικό της δίκης δικόγραφο και που συνδέεται στενά με τον ισχυρισμό αυτόν πρέπει να κρίνεται παραδεκτός (βλ. απόφαση της 11ης Ιουλίου 2013, Ziegler κατά Επιτροπής, C-439/11 P, EU:C:2013:513, σκέψη 46 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
32. Εν προκειμένω, οι προσφεύγουσες υποστήριξαν, με το δικόγραφο της προσφυγής, την άποψη ότι η Πρόεδρος της Επιτροπής και ο διευθύνων σύμβουλος της φαρμακευτικής εταιρίας Pfizer είχαν ανταλλάξει γραπτά μηνύματα και προσκόμισαν στοιχεία προς απόδειξη της ύπαρξης των ζητηθέντων εγγράφων. Προσήψαν επίσης στην Επιτροπή ότι δεν παρέσχε την παραμικρή εξήγηση από την οποία να προκύπτει ο λόγος για τον οποίο δεν είχε στην κατοχή της τα ως άνω γραπτά μηνύματα.
33. Ως προς το ζήτημα αυτό, διαπιστώνεται ότι τα νομικά στοιχεία επί των οποίων στηρίζεται ο τρίτος λόγος ακυρώσεως, ήτοι η ύπαρξη τεκμηρίου αλήθειας των δηλώσεων των θεσμικών οργάνων και η προβαλλόμενη έλλειψη λόγων ικανών να εξηγήσουν τη μη ύπαρξη των ζητηθέντων γραπτών μηνυμάτων, περιλαμβάνονταν ήδη στο δικόγραφο της προσφυγής.

- 34 Επομένως, μολονότι, βεβαίως, απαντώντας στις παρατηρήσεις που διατύπωσε η Επιτροπή με το υπόμνημα αντικρούσεως, οι προσφεύγουσες ενέταξαν, με το υπόμνημα απαντήσεως, τα νομικά αυτά στοιχεία σε ένα διορθωμένο πλαίσιο πραγματικών περιστατικών, γεγονός παραμένει ότι η επιχειρηματολογία που περιέχεται στο υπόμνημα απαντήσεως συνδέεται στενά με εκείνη που προβλήθηκε με το δικόγραφο της προσφυγής.
- 35 Συνεπώς, η ένσταση απαραδέκτου την οποία προέβαλε η Επιτροπή πρέπει να απορριφθεί.

Επί του βασίμου του λόγου ακυρώσεως

– Προκαταρκτικές παρατηρήσεις

- 36 Υπενθυμίζεται ότι, όπως προκύπτει από το άρθρο 1 του κανονισμού 1049/2001, ερμηνευόμενο ιδίως υπό το πρίσμα της αιτιολογικής σκέψης 4 του ίδιου κανονισμού, σκοπός του τελευταίου είναι να προσδώσει όσο το δυνατόν πληρέστερη πρακτική ισχύ στο δικαίωμα πρόσβασης του κοινού στα έγγραφα που βρίσκονται στην κατοχή των θεσμικών οργάνων και ότι, κατά την αιτιολογική σκέψη 11 του εν λόγω κανονισμού, «[κ]ατ' αρχήν, θα πρέπει να δοθεί στο κοινό πρόσβαση σε όλα τα έγγραφα των θεσμικών οργάνων».
- 37 Κάθε άρνηση παροχής πρόσβασης σε έγγραφα τα οποία ζητεί κάποιος από θεσμικό όργανο της Ευρωπαϊκής Ένωσης μπορεί να προσβληθεί δικαστικώς. Τούτο ισχύει όποιοι κι αν είναι οι λόγοι που επικαλείται το οικείο θεσμικό όργανο για να αρνηθεί την παροχή πρόσβασης. Κάθε άλλη λύση θα καθιστούσε αδύνατο τον εκ μέρους του δικαστή της Ένωσης έλεγχο του βασίμου απόφασης περί άρνησης παροχής πρόσβασης στα έγγραφα των θεσμικών οργάνων, καθώς θα αρκούσε να ισχυριστεί το οικείο θεσμικό όργανο ότι ένα έγγραφο δεν υπάρχει προκειμένου να εκφύγει παντός δικαστικού ελέγχου. Συνεπώς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η μη ύπαρξη εγγράφου στο οποίο ζητήθηκε πρόσβαση ή το γεγονός ότι αυτό δεν βρίσκεται στην κατοχή του οικείου θεσμικού οργάνου δεν συνεπάγεται τη μη εφαρμογή της αρχής της διαφάνειας και του δικαιώματος πρόσβασης στα έγγραφα. Αντιθέτως, απόκειται στο θεσμικό όργανο να απαντήσει στον αιτούντα και να δικαιολογήσει, ενδεχομένως, ενώπιον του δικαστή την άρνησή του να παράσχει πρόσβαση κατ' επίκληση του ως άνω λόγου (βλ. απόφαση της 20ής Σεπτεμβρίου 2019, *Dehousse κατά Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης*, T-433/17, EU:T:2019:632, σκέψη 35 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 38 Εξάλλου, η άσκηση του δικαιώματος πρόσβασης από κάθε ενδιαφερόμενο προϋποθέτει, κατ' ανάγκην, ότι τα ζητούμενα έγγραφα υπάρχουν και βρίσκονται στην κατοχή του οικείου θεσμικού οργάνου, έστω και αν δεν μπορεί να γίνει επίκληση του δικαιώματος πρόσβασης στα έγγραφα προκειμένου να υποχρεωθεί το θεσμικό όργανο να καταρτίσει έγγραφο το οποίο δεν υπάρχει. Επιπλέον, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, όταν ένα θεσμικό όργανο ισχυρίζεται, στο πλαίσιο αίτησης πρόσβασης, ότι ένα έγγραφο δεν υπάρχει, τεκμαίρεται η μη ύπαρξη του εγγράφου αυτού, σύμφωνα με το τεκμήριο αλήθειας της εν λόγω δήλωσης του θεσμικού οργάνου (πρβλ. αποφάσεις της 20ής Σεπτεμβρίου 2019, *Dehousse κατά Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης*, T-433/17, EU:T:2019:632, σκέψη 36 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία, της 24ης Μαρτίου 2021, *BK κατά EASO*, T-277/19, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2021:161, σκέψη 60 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία, και της 15ης Μαρτίου 2023, *Basaglia κατά Επιτροπής*, T-597/21, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2023:133, σκέψη 25 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

- 39 Ωστόσο, το ανωτέρω τεκμήριο μπορεί να ανατραπεί με κάθε μέσο, βάσει κρίσιμων και συγκλινουσών ενδείξεων που προσκομίζονται από τον αιτούντα την πρόσβαση. Το τεκμήριο αυτό πρέπει να εφαρμόζεται κατ' αναλογίαν στην περίπτωση κατά την οποία το θεσμικό όργανο δηλώνει ότι δεν έχει στην κατοχή του τα ζητηθέντα έγγραφα (βλ. απόφαση της 20ής Σεπτεμβρίου 2019, *Dehousse κατά Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης*, T-433/17, EU:T:2019:632, σκέψη 37 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 40 Εάν το ανωτέρω τεκμήριο ανατραπεί και η Επιτροπή δεν μπορεί πλέον να το επικαλεστεί, αυτή οφείλει να αποδείξει τη μη ύπαρξη ή τη μη κατοχή των ζητηθέντων εγγράφων παρέχοντας πειστικές εξηγήσεις βάσει των οποίων να είναι δυνατόν να προσδιορισθούν οι λόγοι για τη μη ύπαρξη ή τη μη κατοχή των εγγράφων (πρβλ. απόφαση της 20ής Σεπτεμβρίου 2019, *Dehousse κατά Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης*, T-433/17, EU:T:2019:632, σκέψη 49 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 41 Επιπλέον, το δικαίωμα πρόσβασης στα έγγραφα απαιτεί τα θεσμικά όργανα να πράττουν τα δέοντα για να διευκολύνουν την αποτελεσματική άσκηση του δικαιώματος αυτού. Μια τέτοια άσκηση προϋποθέτει ότι τα οικεία θεσμικά όργανα προβαίνουν, στο μέτρο του δυνατού και κατά τρόπο μη αυθαίρετο και προβλέψιμο, στην κατάρτιση και διατήρηση των εγγράφων που αφορούν τις δραστηριότητές τους (βλ. απόφαση της 20ής Σεπτεμβρίου 2019, *Dehousse κατά Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης*, T-433/17, EU:T:2019:632, σκέψη 38 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

– *Επί της ανατροπής του τεκμηρίου περί μη ύπαρξης*

- 42 Εν προκειμένω, στην προσβαλλόμενη απόφαση, η Επιτροπή επισήμανε ότι, δεδομένου ότι δεν είχε στην κατοχή της κανένα έγγραφο το οποίο να αντιστοιχεί στα όσα περιγράφονταν στην αίτηση πρόσβασης στα έγγραφα, δεν ήταν σε θέση να κάνει δεκτή την εν λόγω αίτηση.
- 43 Εντούτοις, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι από τις εξηγήσεις που παρέσχε η Επιτροπή απαντώντας σε ερώτηση που της έθεσε το Γενικό Δικαστήριο στο πλαίσιο μέτρου οργάνωσης της διαδικασίας προκύπτει ότι αυτή «δεν δι[έ]ψε[υδε] ότι ανταλλάχθηκαν γραπτά μηνύματα μεταξύ της Προέδρου της Επιτροπής και του [διευθύνοντος συμβούλου] της [φαρμακευτικής εταιρίας] Pfizer κατά τη διάρκεια των επαφών τους κατά τους πρώτους μήνες του 2021», και μάλιστα δήλωσε ότι «ουδέποτε αρνήθηκε το γεγονός αυτό».
- 44 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η Επιτροπή ούτε επιβεβαίωσε ούτε διέψευσε ότι είχαν ανταλλάξει τέτοια γραπτά μηνύματα κατά το παρελθόν και μπορούσε μόνον να υποθέσει ότι η ανταλλαγή αυτή ενδέχεται να είχε πραγματοποιηθεί. Συναφώς, η Επιτροπή υποστήριξε ότι δεν γνώριζε αν τα ζητηθέντα έγγραφα υπήρχαν πράγματι, δεδομένου ότι δεν τα είχε στην κατοχή της. Επισήμανε επίσης ότι η Πρόεδρος της και ο διευθύνων σύμβουλος της φαρμακευτικής εταιρίας Pfizer, δεδομένου ότι είχαν φορτωμένο πρόγραμμα και συναντήσεις που συνήθως προγραμματίζονταν από τους γραμματείς, τους βοηθούς ή τους συνεργάτες τους και δεδομένου ότι, στο ιδιαίτερο πλαίσιο της πανδημίας COVID-19, δεν μπορούσαν να κάνουν χρήση της δυνατότητας αυτής, είχαν ανταλλάξει γραπτά μηνύματα για να οργανώσουν και να προγραμματίσουν τις προφορικές επαφές τους.
- 45 Υπό τις συνθήκες αυτές, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι οι απαντήσεις της Επιτροπής στηρίζονται είτε σε εικασίες είτε σε μεταβαλλόμενες ή ανακριβείς πληροφορίες.

- 46 Ωστόσο, γεγονός παραμένει ότι η Επιτροπή, παρά τις ανακρίβειες αυτές, υποστηρίζει ότι δεν έχει στην κατοχή της τα ζητηθέντα έγγραφα, με αποτέλεσμα ότι εναπόκειται στις προσφεύγουσες να παράσχουν κρίσιμες και συγκλίνουσες ενδείξεις προκειμένου να ανατρέψουν το τεκμήριο περί μη κατοχής των εγγράφων αυτών, σύμφωνα με τη νομολογία που παρατίθεται στις σκέψεις 38 και 39 ανωτέρω.
- 47 Συναφώς, ο όρος «κατοχή» ή «διατήρηση» δεν μπορεί να περιορίζεται στην κατοχή ή τη διατήρηση εγγράφων από το θεσμικό όργανο κατά τη χρονική στιγμή κατά την οποία αυτό απαντά στην επιβεβαιωτική αίτηση, δεδομένου ότι η άσκηση του δικαιώματος πρόσβασης σε έγγραφο θα καθίστατο άνευ αντικειμένου αν το οικείο θεσμικό όργανο μπορούσε, προκειμένου να αποφύγει τις υποχρεώσεις του, να ισχυριστεί απλώς ότι δεν κατέστη δυνατή η ανεύρεση των ζητηθέντων εγγράφων.
- 48 Επομένως, εν προκειμένω, πρέπει να εξακριβωθεί αν οι προσφεύγουσες παρείχαν κρίσιμες και συγκλίνουσες ενδείξεις οι οποίες να αποδεικνύουν ότι η Επιτροπή είχε, σε δεδομένη χρονική στιγμή, στην κατοχή της τα ζητηθέντα γραπτά μηνύματα, πράγμα που σημαίνει, λαμβανομένων υπόψη των ισχυρισμών της Επιτροπής, ότι πρέπει να εξακριβωθεί αν ήταν δυνατόν να υπάρχουν τέτοια έγγραφα.
- 49 Επ' αυτού, πρώτον, οι προσφεύγουσες επισημαίνουν ότι η ύπαρξη των ζητηθέντων εγγράφων αποκαλύφθηκε από το άρθρο το οποίο δημοσιεύθηκε στην εφημερίδα *The New York Times* στις 28 Απριλίου 2021 και το οποίο συντάχθηκε βάσει των συνεντεύξεων που είχε πραγματοποιήσει η Μ. Στεβή με την Πρόεδρο της Επιτροπής και τον διευθύνοντα σύμβουλο της φαρμακευτικής εταιρίας Pfizer.
- 50 Από το προαναφερθέν δημοσιογραφικό άρθρο προκύπτει, μεταξύ άλλων, ότι, «επί έναν μήνα, [η Πρόεδρος της Επιτροπής] αντάλλασσε γραπτά μηνύματα και τηλεφωνικές κλήσεις με [...] τον διευθύνοντα σύμβουλο της [φαρμακευτικής εταιρίας] Pfizer».
- 51 Εξάλλου, από το εν λόγω δημοσιογραφικό άρθρο συνάγεται επίσης ότι «[η Πρόεδρος της Επιτροπής] και ο [διευθύνων σύμβουλος της φαρμακευτικής εταιρίας Pfizer] ήρθαν αρχικά σε επαφή τον Ιανουάριο [του 2021], όταν [ο διευθύνων σύμβουλος της φαρμακευτικής εταιρίας Pfizer] έπρεπε να εξηγήσει τον λόγο για τον οποίο η εταιρία του χρειάστηκε να διακόψει προσωρινά την προμήθεια εμβολίων [στην Ένωση] ενόσω εκσυγχρόνιζε τις εγκαταστάσεις παραγωγής στο Βέλγιο». Το ανωτέρω άρθρο διευκρινίζει επιπλέον ότι, «[ε]νώ οι εργασίες βελτίωσης της βελγικής μονάδας παραγωγής εξελίσσονταν σχετικά ομαλά, οι συζητήσεις μεταξύ [της Προέδρου της Επιτροπής] και του [διευθύνοντος συμβούλου της φαρμακευτικής εταιρίας Pfizer] συνεχίστηκαν, όπως ανέφεραν και οι δύο κατά τις συνεντεύξεις που έδωσαν στην [εφημερίδα] *The New York Times*». Περαιτέρω, από το ίδιο δημοσιογραφικό άρθρο προκύπτει ότι «[ο]ι κλήσεις αυτές κατέληξαν σε μια σειρά συμφωνιών μεταξύ της [...] Ένωσης και των [φαρμακευτικών εταιριών Pfizer και BioNTech]». Τέλος, από το προαναφερθέν άρθρο συνάγεται επίσης ότι ο διευθύνων σύμβουλος της φαρμακευτικής εταιρίας Pfizer δήλωσε ότι είχε «αναπτύξει στενή σχέση με [την Πρόεδρο της Επιτροπής]».
- 52 Δεύτερον, οι προσφεύγουσες φρονούν ότι η ύπαρξη των ζητηθέντων εγγράφων επιβεβαιώνεται επίσης από τις συνεντεύξεις που πραγματοποίησε η Μ. Στεβή με την Πρόεδρο της Επιτροπής και τον διευθύνοντα σύμβουλο της φαρμακευτικής εταιρίας Pfizer.

- 53 Συναφώς, από το απομαγνητοφωνημένο υλικό της συνέντευξης της Μ. Στεβή με τον διευθύνοντα σύμβουλο της φαρμακευτικής εταιρίας Pfizer προκύπτει, μεταξύ άλλων, ότι ο τελευταίος δήλωσε ότι, «λόγω των δυσκολιών [...], [η Πρόεδρος της Επιτροπής και ο ίδιος] [είχαν] αρχίσει να καταβάλλου[ν] όλο και περισσότερες προσπάθειες», ότι «[η Πρόεδρος της Επιτροπής τού] [είχε] στε[ί]λε[ι] τον [τηλεφωνικό της] αριθμό», ότι «μπορούσα[ν] να επικοινωνήσου[ν] εάν [η Επιτροπή] είχε ερωτήσεις» και ότι «αντ[ά]λλ[α]σσα[ν] γραπτά μηνύματα όταν υπήρχε κάτι που έπρεπε να συζητήσου[ν]». Εξάλλου, ο διευθύνων σύμβουλος της φαρμακευτικής εταιρίας Pfizer επισήμανε ότι «[τ]ο γεγονός ότι [ήταν] δυνατή η επικοινωνία μεταξύ [τους] [και ότι η Πρόεδρος της Επιτροπής] μπορούσε να έρθει σε επαφή μαζί [του] καθησύχασε σε μεγάλο βαθμό [την Πρόεδρο της Επιτροπής] και [ότι η τελευταία είχε τη δυνατότητα] να έρθει ξανά σε επαφή μαζί [του] για να του θέσει τις ερωτήσεις της». Τέλος, ο διευθύνων σύμβουλος της φαρμακευτικής εταιρίας Pfizer δήλωσε ότι «αυτό που ήταν πολύ διαφορετικό με την [Πρόεδρο της Επιτροπής] ήταν ότι είχα[ν] αναπτύξει βαθιά εμπιστοσύνη χάρη στην οποία μπορούσα[ν] να έχου[ν] συζητήσεις εις βάθος».
- 54 Επιπλέον, από τη συνέντευξη της Μ. Στεβή με την Πρόεδρο της Επιτροπής συνάγεται ότι η Πρόεδρος της Επιτροπής, απαντώντας σε ερώτηση της Μ. Στεβή σχετικά με το αν υπήρξε κάποιος «τηλεφώνημα [...] ή μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου κατά τη διάρκεια της περιόδου εκείνης το οποίο να αποτυπώθηκε στη μνήμη [της] ως σημείο καμπής στον τρόπο με τον οποίο [η ίδια] χειρ[ίστηκε] την κατάσταση», ανέφερε την ύπαρξη επαφών με τον διευθύνοντα σύμβουλο της φαρμακευτικής εταιρίας Pfizer, την «άμεση και προσωπική αντίδραση» του οποίου είχε εκτιμήσει.
- 55 Τρίτον, οι προσφεύγουσες εκτιμούν ότι η ειδική έκθεση του Ευρωπαϊκού Ελεγκτικού Συνεδρίου σχετικά με την αγορά εμβολίων εκ μέρους της Ένωσης στο πλαίσιο της πανδημίας COVID-19 επιβεβαιώνει την άτυπη διαδικασία διαπραγμάτευσης που διεξήχθη κατά τη διαπραγμάτευση των συμβάσεων για τα εμβόλια στο πλαίσιο της πανδημίας COVID-19, όπως την περιέγραψαν η Πρόεδρος της Επιτροπής και ο διευθύνων σύμβουλος της φαρμακευτικής εταιρίας Pfizer στις συνεντεύξεις τους με τη Μ. Στεβή. Ως προς το ζήτημα αυτό, οι προσφεύγουσες επισημαίνουν ότι το Ελεγκτικό Συνέδριο αξιολόγησε τη διαπραγμάτευση των εν λόγω συμβάσεων και διαπίστωσε ότι η Επιτροπή δεν είχε παράσχει καμία πληροφορία σχετικά με τις προκαταρκτικές διαπραγματεύσεις για τις προαναφερθείσες συμβάσεις, όπως είναι το χρονοδιάγραμμα των διαπραγματεύσεων, τα πρακτικά των συζητήσεων και οι λεπτομέρειες των συμφωνηθέντων όρων.
- 56 Από την προαναφερθείσα έκθεση προκύπτει, μεταξύ άλλων, ότι, «[τ]ον Μάρτιο του 2021, η Πρόεδρος της Επιτροπής διεξήγαγε προκαταρκτικές διαπραγματεύσεις με αντικείμενο σύμβαση με την Pfizer/BioNTech». Εξάλλου, το Ελεγκτικό Συνέδριο αναφέρει στην έκθεσή του ότι «δεν έλαβε καμία πληροφορία σχετική με τις προκαταρκτικές διαπραγματεύσεις για τη σημαντικότερη σύμβαση της [Ένωσης]».
- 57 Εν προκειμένω, από το σύνολο των ενδείξεων αυτών συνάγεται ότι οι προσφεύγουσες προσκόμισαν κρίσιμα και συγκλίνοντα στοιχεία τα οποία περιγράφουν την ύπαρξη επαφών, ιδίως γραπτών μηνυμάτων, μεταξύ της Προέδρου της Επιτροπής και του διευθύνοντος συμβούλου της φαρμακευτικής εταιρίας Pfizer, σχετικά με την εκ μέρους της Επιτροπής αγορά εμβολίων από την εν λόγω εταιρία στο πλαίσιο της πανδημίας COVID-19.
- 58 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι οι προσφεύγουσες κατόρθωσαν να ανατρέψουν το τεκμήριο περί μη ύπαρξης και, κατά συνέπεια, όπως προκύπτει από τη σκέψη 48 ανωτέρω, περί μη κατοχής των ζητηθέντων εγγράφων.

– Επί των εξηγήσεων που παρέσχε η Επιτροπή

- 59 Πρέπει να υπομνησθεί ότι η αποτελεσματική άσκηση του δικαιώματος πρόσβασης στα έγγραφα, το οποίο απορρέει από την επιταγή περί διαφάνειας, προϋποθέτει ότι τα οικεία θεσμικά όργανα προβαίνουν, στο μέτρο του δυνατού και κατά τρόπο μη αυθαίρετο και προβλέψιμο, στην κατάρτιση και διατήρηση των εγγράφων που αφορούν τις δραστηριότητές τους. Με άλλα λόγια, από το δικαίωμα πρόσβασης στα έγγραφα τα οποία έχει στην κατοχή του το οικείο θεσμικό όργανο προκύπτει ότι το τελευταίο έχει επίσης την υποχρέωση να διασφαλίζει τη διαχρονική διατήρησή τους, η οποία συνδέεται με την υποχρέωση χρηστής διοίκησης που κατοχυρώνεται στο άρθρο 41 του Χάρτη, με την επιφύλαξη, βεβαίως, άλλων εφαρμοστέων νομικών προϋποθέσεων, όπως είναι οι σχετικές με την προστασία των δεδομένων (πρβλ. απόφαση της 20ής Σεπτεμβρίου 2019, *Dehousse κατά Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης*, T-433/17, EU:T:2019:632, σκέψη 47 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία). Ομοίως, η υποχρέωση επιμέλειας, η οποία είναι συμφυής με την αρχή της χρηστής διοίκησης και επιβάλλει στη διοίκηση της Ένωσης να ενεργεί με φροντίδα και σύνεση στις σχέσεις της με το κοινό, συνεπάγεται ότι η διοίκηση οφείλει να αναζητεί τα έγγραφα στα οποία ζητείται πρόσβαση με τη μέγιστη δυνατή επιμέλεια, προκειμένου να άρει τις υφιστάμενες αμφιβολίες και να αποσαφηνίσει την κατάσταση (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 4ης Απριλίου 2017, *Διαμεσολαβητής κατά Staelen*, C-337/15 P, EU:C:2017:256, σκέψεις 34 και 114).
- 60 Συνεπώς, όπως προκύπτει από τη σκέψη 40 ανωτέρω, όταν η Επιτροπή δεν μπορεί πλέον να επικαλεστεί το τεκμήριο αλήθειας της δήλωσής της ότι δεν έχει στην κατοχή της τα ζητηθέντα έγγραφα, οφείλει, βάσει της αρχής της διαφάνειας και της υποχρέωσης επιμέλειας οι οποίες διαπνέουν το δικαίωμα πρόσβασης στα έγγραφα και οι οποίες συνεπάγονται ότι η διοίκηση της Ένωσης πρέπει να ενεργεί με φροντίδα και σύνεση, να παράσχει πειστικές εξηγήσεις βάσει των οποίων ο αιτών την πρόσβαση, καθώς και το Γενικό Δικαστήριο, να έχουν τη δυνατότητα να κατανοήσουν τον λόγο για τον οποίο δεν κατέστη δυνατή η ανεύρεση των ζητηθέντων εγγράφων.
- 61 Εν προκειμένω, από την προσβαλλόμενη απόφαση προκύπτει ότι η Επιτροπή ανέφερε ότι δεν είχε στην κατοχή της τα ζητηθέντα έγγραφα παρότι είχε διεξαγάγει νέες ενδελεχείς αναζητήσεις. Διαπίστωσε, συναφώς, ότι δεν μπορεί να γίνει επίκληση του κανονισμού 1049/2001 προκειμένου να υποχρεωθεί ένα θεσμικό όργανο να καταρτίσει έγγραφο το οποίο δεν υπάρχει. Επιπλέον, η Επιτροπή αναφέρθηκε στο άρθρο 3, στοιχείο α', του εν λόγω κανονισμού, το οποίο δίδει τον ορισμό του «εγγράφου» κατά την έννοια του κανονισμού αυτού, καθώς και στο άρθρο 7, παράγραφος 1, της απόφασης (ΕΕ) 2021/2121 της Επιτροπής, της 6ης Ιουλίου 2020, σχετικά με τη διαχείριση αρχείων και την αρχειοθέτηση (ΕΕ 2021, L 430, σ. 30), από το οποίο προκύπτει ότι «[τ]α έγγραφα [της Επιτροπής] καταχωρίζονται αν περιέχουν σημαντικές πληροφορίες οι οποίες δεν είναι σύντομης διάρκειας ή αν ενδέχεται να συνεπάγονται ενέργειες ή παρακολούθηση από την Επιτροπή ή από μία από τις υπηρεσίες της». Η Επιτροπή τόνισε ότι τα μηνύματα κείμενου θα είχαν καταχωριστεί αν πληρούσαν τα κριτήρια του άρθρου 7, παράγραφος 1, της απόφασης 2021/2121. Επισήμανε ότι δεν κατέστη δυνατό να εντοπιστεί κανένα έγγραφο που να εμπίπτει στο πεδίο της αίτησης πρόσβασης στα έγγραφα. Ως εκ τούτου, η Επιτροπή κατέληξε στο συμπέρασμα ότι, δεδομένου ότι δεν είχε στην κατοχή της κανένα έγγραφο που να αντιστοιχεί στην αίτηση πρόσβασης, δεν ήταν σε θέση να παράσχει πρόσβαση στα ζητηθέντα έγγραφα.
- 62 Πρώτον, η Επιτροπή, στην προσβαλλόμενη απόφαση, ανέφερε απλώς ότι, παρά τις νέες ενδελεχείς αναζητήσεις, δεν ήταν σε θέση να εντοπίσει κανένα έγγραφο που να καλύπτεται από την αίτηση πρόσβασης στα έγγραφα, χωρίς να διευκρινίσει το πεδίο ή τον τρόπο διεξαγωγής των

- αναζητήσεων αυτών. Πράγματι, δεν διευκρίνισε στην προσβαλλόμενη απόφαση τα είδη των αναζητήσεων που φέρονται να πραγματοποιήθηκαν ούτε τους χώρους αποθήκευσης εγγράφων που τυχόν εξετάστηκαν.
- 63 Απαντώντας σε γραπτή ερώτηση του Γενικού Δικαστηρίου, η Επιτροπή ανέφερε ότι η περιλαμβανόμενη στην προσβαλλόμενη απόφαση δήλωση ότι η ίδια είχε διεξαγάγει «νέα ενδελεχή αναζήτηση» σήμαινε ότι είχε προβεί σε πρόσθετες αναζητήσεις πέραν των πραγματοποιηθεισών κατόπιν της αρχικής αίτησης. Επιπλέον, επισήμανε ότι οι αναζητήσεις είχαν αρχικά πραγματοποιηθεί στους φακέλους που αφορούσαν τη διαπραγμάτευση των συμβάσεων σχετικά με την αγορά εμβολίων εκ μέρους της Επιτροπής στο πλαίσιο της πανδημίας COVID-19, αλλά ότι, επειδή οι αναζητήσεις αυτές δεν τελεσφόρησαν, η Γενική Γραμματεία της ήλθε σε επαφή με το Ιδιαίτερο Γραφείο της Προέδρου της. Το εν λόγω γραφείο εξέτασε κατ' αρχάς, αφενός, αν τα ζητηθέντα έγγραφα είχαν καταχωριστεί σε οποιονδήποτε σχετικό φάκελο και, αφετέρου, αν τέτοια έγγραφα μπορούσαν ενδεχομένως να υφίστανται εκτός του συστήματος διαχείρισης των αρχείων της Επιτροπής.
- 64 Εξάλλου, σε παράρτημα του υπομνήματος ανταπαντήσεως, η Επιτροπή προσκόμισε δήλωση του προϊσταμένου του Ιδιαίτερου Γραφείου της Προέδρου της στην οποία αναφερόταν ότι «το [εν λόγω γραφείο] δεν [είχε] στην κατοχή του κανένα έγγραφο που να εμπίπτει στο πεδίο της αίτησης πρόσβασης των προσφευγουσών».
- 65 Επί του ζητήματος αυτού, επισημαίνεται ότι, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η Επιτροπή ανέφερε ότι δεν ήταν σε θέση να διευκρινίσει ποιοι χώροι αποθήκευσης εγγράφων είχαν εξεταστεί από το Ιδιαίτερο Γραφείο της Προέδρου της. Επιπλέον, η Επιτροπή δεν παρέσχε καμία ένδειξη ως προς τους χώρους εκτός του συστήματος διαχείρισης αρχείων οι οποίοι εξετάστηκαν. Τέλος, η Επιτροπή δεν διευκρίνισε αν το Ιδιαίτερο Γραφείο της Προέδρου της είχε αναζητήσει τα ζητηθέντα έγγραφα στο ή στα κινητά τηλέφωνα που είχαν τεθεί στη διάθεσή της ή αν τα έγγραφα αυτά είχαν ληφθεί υπόψη κατά τις αναζητήσεις που πραγματοποιήθηκαν κατόπιν της αρχικής αίτησης και της επιβεβαιωτικής αίτησης.
- 66 Ερωτηθείσα επί του σημείου αυτού κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η Επιτροπή δήλωσε ότι δεν ήταν σε θέση να προσκομίσει νέα στοιχεία όσον αφορά τις πραγματοποιηθείσες αναζητήσεις, ούτε καν να διευκρινίσει πώς είχαν γίνει οι αναζητήσεις αυτές και αν η Πρόεδρος της Επιτροπής είχε ερωτηθεί σχετικά με την ύπαρξη των ζητηθέντων εγγράφων.
- 67 Πάντως, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι ο τρόπος αναζήτησης των ζητηθέντων εγγράφων ουδόλως επηρεάζει το ζήτημα αν η ίδια είχε ή όχι στην κατοχή της τα έγγραφα αυτά. Εντούτοις, ελλείψει συγκεκριμένων εξηγήσεων ως προς το πώς αναζητήθηκαν τα ζητηθέντα έγγραφα, το οικείο θεσμικό όργανο παραβαίνει το καθήκον του να παράσχει πειστικές εξηγήσεις για τη μη κατοχή εγγράφων τα οποία υπήρχαν κατά το παρελθόν (πρβλ. απόφαση της 28ης Οκτωβρίου 2020, *Dehousse κατά Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης*, T-857/19, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2020:513, σκέψη 97).
- 68 Συνεπώς, οι εξηγήσεις που παρέσχε η Επιτροπή τόσο με την προσβαλλόμενη απόφαση όσο και στο πλαίσιο της παρούσας διαδικασίας σχετικά με τις αναζητήσεις που πραγματοποιήθηκαν για την ανεύρεση των ζητηθέντων εγγράφων δεν αρκούν για να εξηγηθούν με πιστευτό τρόπο οι λόγοι για τους οποίους δεν κατέστη δυνατή η ανεύρεση των εγγράφων αυτών.

- 69 Δεύτερον, η Επιτροπή διαπιστώνει με την προσβαλλόμενη απόφαση ότι δεν μπορεί να γίνει επίκληση του κανονισμού 1049/2001 προκειμένου να υποχρεωθεί ένα θεσμικό όργανο να καταρτίσει έγγραφο το οποίο δεν υπάρχει, παραπέμποντας έτσι στο ενδεχόμενο τα έγγραφα αυτά να μην υπάρχουν ή να μην υπάρχουν πλέον, χωρίς ωστόσο να διευκρινίζει τους λόγους της μη ύπαρξής τους.
- 70 Απαντώντας σε γραπτή ερώτηση του Γενικού Δικαστηρίου, η Επιτροπή επισήμανε, όσον αφορά το είδος επικοινωνίας που συνίστατο στην ανταλλαγή γραπτών μηνυμάτων, ότι τα μηνύματα αυτά, σε αντίθεση με τα μηνύματα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου που ανταλλάσσονταν εντός της Επιτροπής, δεν διαγράφονταν αυτομάτως μετά την πάροδο εύλογου χρονικού διαστήματος, αλλά ότι ο ενδιαφερόμενος μπορούσε να τα διαγράψει χειροκίνητα. Ωστόσο, η Επιτροπή δεν ανέφερε αν τα ζητηθέντα γραπτά μηνύματα είχαν διαγραφεί ή όχι.
- 71 Επιπλέον, απαντώντας σε άλλη γραπτή ερώτηση που της έθεσε το Γενικό Δικαστήριο, η Επιτροπή επισήμανε ότι τα κινητά τηλέφωνα των μελών της αντικαθίσταντο υποχρεωτικά, για λόγους ασφαλείας, μετά την πάροδο εύλογου χρονικού διαστήματος χρήσης. Ωστόσο, η Επιτροπή δεν επιβεβαίωσε αν το ή τα κινητά τηλέφωνα που είχαν τεθεί στη διάθεση της Προέδρου της αντικαταστάθηκαν αφότου υποβλήθηκε η αίτηση πρόσβασης στα έγγραφα ή αν αντικαταστάθηκαν κατά την περίοδο μεταξύ των αναζητήσεων που πραγματοποιήθηκαν κατόπιν της αρχικής αίτησης και των αναζητήσεων κατόπιν της επιβεβαιωτικής αίτησης. Ερωτηθείσα επί του σημείου αυτού κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η Επιτροπή δήλωσε ότι υπέθετε ότι το κινητό τηλέφωνο της Προέδρου της αντικαταστάθηκε αφότου υποβλήθηκε η αρχική αίτηση, καθόσον επρόκειτο περί υποχρεωτικού κανόνα για λόγους ασφαλείας. Εξάλλου, ανέφερε ότι υπέθετε ότι το κινητό τηλέφωνο που έχει τεθεί επί του παρόντος στη διάθεση της Προέδρου της δεν είναι το ίδιο με εκείνο που διέθετε η τελευταία τον Απρίλιο του 2021, αλλά ότι δεν μπορούσε να επιβεβαιώσει αν το περιεχόμενο του νέου αυτού κινητού τηλεφώνου αντιστοιχεί ή όχι στο περιεχόμενο του παλαιού.
- 72 Επομένως, παραμένει αδύνατο να διαπιστωθεί με βεβαιότητα, αφενός, αν τα ζητηθέντα γραπτά μηνύματα εξακολουθούν να υπάρχουν ή αν διαγράφηκαν και, εφόσον διαγράφηκαν, αν η διαγραφή έγινε οικειοθελώς ή αυτομάτως και, αφετέρου, αν το ή τα κινητά τηλέφωνα της Προέδρου της Επιτροπής αντικαταστάθηκαν και, εάν ναι, τι απέγιναν οι συσκευές αυτές, ή ακόμη αν οι αναζητήσεις που πραγματοποιήθηκαν κατόπιν της αρχικής αίτησης και της επιβεβαιωτικής αίτησης αφορούσαν τις εν λόγω συσκευές.
- 73 Υπό τις συνθήκες αυτές, οι εξηγήσεις της Επιτροπής, οι οποίες στηρίζονται σε εικασίες, δεν μπορούν να θεωρηθούν πειστικές.
- 74 Τρίτον, στην προσβαλλόμενη απόφαση, γίνεται αναφορά στο άρθρο 7, παράγραφος 1, της απόφασης 2021/2121 και, ακολούθως, διαπιστώνεται ότι «τα γραπτά μηνύματα θα είχαν καταχωριστεί εάν περιείχαν σημαντικές πληροφορίες οι οποίες δεν ήταν σύντομης διάρκειας ή εάν συνεπάγονταν ενέργειες ή παρακολούθηση από την Επιτροπή ή από μία από τις υπηρεσίες της σύμφωνα με τους κανόνες της για την καταχώριση των εγγράφων».
- 75 Επισημαίνεται ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν διευκρινίζει ρητώς αν τα ζητηθέντα έγγραφα δεν βρίσκονται στην κατοχή της Επιτροπής διότι δεν καταχωρίστηκαν στο σύστημα διαχείρισης των αρχείων της. Εξάλλου, δεν αναφέρει με σαφήνεια ούτε αν τα ζητηθέντα έγγραφα δεν καταχωρίστηκαν διότι το περιεχόμενό τους ήταν σύντομης διάρκειας και ασήμαντο και δεν έρχονταν παρακολούθησης εκ μέρους της Επιτροπής ή μιας από τις υπηρεσίες της.

- 76 Μόνον με τα υπομνήματά της και κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση επισήμανε η Επιτροπή ότι τα ζητηθέντα γραπτά μηνύματα δεν περιείχαν σημαντικές ή μη σύντομης διάρκειας πληροφορίες ή πληροφορίες που έχρηζαν παρακολούθησης εκ μέρους της ή εκ μέρους των υπηρεσιών της, γεγονός το οποίο εξηγεί κατ' αυτήν γιατί, κατά τις αναζητήσεις που πραγματοποιήθηκαν κατόπιν της αρχικής αίτησης και της επιβεβαιωτικής αίτησης, δεν εντοπίστηκε κανένα γραπτό μήνυμα καλυπτόμενο από την αίτηση πρόσβασης στα έγγραφα την οποία είχε υποβάλει η Μ. Στεβή.
- 77 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι είναι πρακτικώς αδύνατο να καταχωρίζει και να διατηρεί όλα τα έγγραφα τα οποία καταρτίζει και τα οποία λαμβάνει, δεδομένου του μεγάλου αριθμού ψηφιακών αρχείων που δημιουργούνται από τις καθημερινές δραστηριότητές της, και ότι, ως εκ τούτου, σύμφωνα με την εσωτερική πολιτική της για τη διαχείριση των αρχείων, καταχωρίζονται και διατηρούνται μόνον τα έγγραφα τα οποία περιέχουν σημαντικές πληροφορίες οι οποίες δεν είναι σύντομης διάρκειας ή τα οποία χρήζουν παρακολούθησης.
- 78 Επ' αυτού, η Επιτροπή επισήμανε προς στήριξη της επιχειρηματολογίας της, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ότι, στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση της 13ης Νοεμβρίου 2024, Kargins κατά Επιτροπής (T-110/23, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2024:805), το Γενικό Δικαστήριο επισήμανε ότι, μολονότι η αποτελεσματική άσκηση του δικαιώματος πρόσβασης στα έγγραφα προϋποθέτει ότι τα οικεία θεσμικά όργανα διατηρούν, στο μέτρο του δυνατού και κατά τρόπο μη αυθαίρετο και προβλέψιμο, τα έγγραφα που αφορούν τις δραστηριότητές τους, οι εσωτερικές επικοινωνίες και τα σχέδια σχετικά με ένα έγγραφο, όπως μια επιστολή, δεν μπορούν, αφ' εαυτών, να έχουν ιδιαίτερη σημασία ή ιδιαίτερο χαρακτήρα που να δικαιολογεί την καταχώριση και τη διατήρησή τους.
- 79 Υπενθυμίζεται ότι, όπως προκύπτει από τη σκέψη 41 ανωτέρω, η αποτελεσματική άσκηση του δικαιώματος πρόσβασης στα έγγραφα προϋποθέτει ότι τα οικεία θεσμικά όργανα προβαίνουν, στο μέτρο του δυνατού και κατά τρόπο μη αυθαίρετο και προβλέψιμο, στην κατάρτιση και διατήρηση των εγγράφων που αφορούν τις δραστηριότητές τους. Επομένως, τα θεσμικά όργανα δεν μπορούν να καθιστούν κενό περιεχομένου το δικαίωμα πρόσβασης στα έγγραφα που βρίσκονται στην κατοχή τους παραλείποντας να καταχωρίσουν τα έγγραφα που αφορούν τις δραστηριότητές τους (πρβλ. απόφαση της 25ης Σεπτεμβρίου 2024, Herbert Smith Freehills κατά Επιτροπής, T-570/22, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2024:644, σκέψη 76).
- 80 Εξάλλου, τα πραγματικά περιστατικά της υπό κρίση υπόθεσης διαφέρουν από εκείνα της υπόθεσης επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση της 13ης Νοεμβρίου 2024, Kargins κατά Επιτροπής (T-110/23, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2024:805). Πράγματι, αφενός, η προσφεύγουσα στην προαναφερθείσα υπόθεση δεν είχε κατορθώσει να ανατρέψει το τεκμήριο περί μη ύπαρξης των ζητηθέντων εγγράφων, σε αντίθεση με τις προσφεύγουσες στην υπό κρίση υπόθεση (βλ. σκέψη 57 ανωτέρω).
- 81 Αφετέρου, εν προκειμένω, η Επιτροπή δεν εξέθεσε τον λόγο για τον οποίο κατέληξε στο συμπέρασμα ότι τα γραπτά μηνύματα που ανταλλάχθηκαν μεταξύ της Προέδρου της και του διευθύνοντος συμβούλου της φαρμακευτικής εταιρίας Pfizer σχετικά με την αγορά εμβολίων εκ μέρους του θεσμικού αυτού οργάνου στο πλαίσιο της πανδημίας COVID-19 δεν είχαν θεωρηθεί ότι περιείχαν σημαντικές πληροφορίες οι οποίες δεν ήταν σύντομης διάρκειας ή ότι έχρηζαν παρακολούθησης από την Επιτροπή ή από μία από τις υπηρεσίες της, όσον αφορά ζήτημα σχετικό με τις πολιτικές, τις δραστηριότητες και τις αποφάσεις που εμπίπτουν στην αρμοδιότητά της.

- 82 Εν πάση περιπτώσει, ακόμη και αν υποτεθεί ότι τα ανωτέρω μηνύματα δεν περιείχαν σημαντικές πληροφορίες μη σύντομης διάρκειας ή πληροφορίες που έχρηζαν παρακολούθησης από την Επιτροπή ή από μία από τις υπηρεσίες της ώστε να δικαιολογείται η καταχώρισή τους και, ως εκ τούτου, η διατήρησή τους, η Επιτροπή όφειλε εντούτοις να παράσχει πειστικές εξηγήσεις βάσει των οποίων να μπορεί να συναχθεί το συμπέρασμα αυτό.
- 83 Ως προς το τελευταίο αυτό σημείο, όμως, αφενός, διαπιστώνεται ότι η Επιτροπή δεν μπορεί να επικαλεστεί μόνον τη μη καταχώριση στο σύστημά της διαχείρισης των ζητηθέντων εγγράφων για να αποδείξει ότι δεν είχε στην κατοχή της τα εν λόγω έγγραφα, χωρίς να παράσχει καμία άλλη εξήγηση. Αφετέρου, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 62 έως 73 ανωτέρω, οι εξηγήσεις της Επιτροπής σχετικά με το τι απέγιναν τα έγγραφα τα οποία υπήρχαν ή υποτίθεται ότι υπήρχαν κατά το παρελθόν στηρίζονται σε εικασίες ή ανακριβείς ισχυρισμούς και, ως εκ τούτου, δεν μπορούν να θεωρηθούν πειστικές.

– Συμπέρασμα

- 84 Κατά συνέπεια, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η Επιτροπή δεν παρέσχε με την προσβαλλόμενη απόφαση καμία πειστική εξήγηση από την οποία να προκύπτει ο λόγος για τον οποίο δεν ήταν σε θέση να εντοπίσει τα ζητηθέντα έγγραφα. Οι εξηγήσεις τις οποίες έδωσε η Επιτροπή απαντώντας στις ερωτήσεις που τέθηκαν στο πλαίσιο μέτρου οργάνωσης της διαδικασίας και επαναλήφθηκαν κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση –εάν υποτεθεί ότι είναι κρίσιμες για την εκτίμηση της νομιμότητας της προσβαλλόμενης απόφασης– επίσης δεν πληρούν τις σχετικές απαιτήσεις, καθώς δεν είναι δυνατόν να εξακριβωθεί βάσει αυτών τι ακριβώς απέγιναν τα ζητηθέντα έγγραφα.
- 85 Δεδομένου ότι το τεκμήριο περί μη ύπαρξης των ζητηθέντων εγγράφων ανατράπηκε, η Επιτροπή όφειλε, όπως συνάγεται από τη σκέψη 40 ανωτέρω, να παράσχει πειστική εξήγηση από την οποία να προκύπτει ο λόγος για τον οποίο δεν ήταν σε θέση να εντοπίσει τα ζητηθέντα έγγραφα, τα οποία θεωρείται ότι υπήρχαν κατά το παρελθόν, αλλά δεν υπήρχαν πλέον κατά τον χρόνο υποβολής της αίτησης πρόσβασης στα έγγραφα, ή, τουλάχιστον, δεν κατέστη δυνατό να εντοπιστούν. Όπως όμως προκύπτει, κατ' ουσίαν, από την εξέταση που προηγήθηκε, η Επιτροπή απλώς ανέφερε ότι δεν είχε στην κατοχή της τα ζητηθέντα έγγραφα. Υπό τις συνθήκες αυτές, συνάγεται το συμπέρασμα ότι η Επιτροπή παρέβη τις υποχρεώσεις που υπείχε κατά την εξέταση της αίτησης πρόσβασης στα έγγραφα, όπως αυτές υπομνήσθηκαν στη σκέψη 59 ανωτέρω, και, ως εκ τούτου, παραβίασε την αρχή της χρηστής διοίκησης που προβλέπεται στο άρθρο 41 του Χάρτη.
- 86 Συνεπώς, ο τρίτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να γίνει δεκτός και η προσβαλλόμενη απόφαση πρέπει να ακυρωθεί, χωρίς να χρειάζεται να αποφανθεί το Γενικό Δικαστήριο επί των λοιπών λόγων ακυρώσεως που προβλήθηκαν με την προσφυγή ούτε επί του αιτήματος των προσφευγουσών περί διεξαγωγής αποδείξεων.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 87 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η Επιτροπή ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με το σχετικό αίτημα των προσφευγουσών.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τμήμα μείζονος συνθέσεως)

αποφασίζει:

- 1) Ακυρώνει την απόφαση C(2022) 8371 final της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, της 15ης Νοεμβρίου 2022, η οποία εκδόθηκε βάσει του άρθρου 4 των διατάξεων περί εφαρμογής του κανονισμού (ΕΚ) 1049/2001 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 30ής Μαΐου 2001, για την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, του Συμβουλίου και της Επιτροπής.
- 2) Καταδικάζει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

van der Woude	Παπασάββας	da Silva Passos
Svenningsen	Truchot	Mastroianni
Kanninen	Schwarcz	Nihoul
Martín y Pérez de Nanclares	Hesse	Sampol Pucurull
Stancu	Nömm	Kecsmár

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 14 Μαΐου 2025.

(υπογραφές)